

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **I. K.,** zastoupená Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem se sídlem Bartolomějská 291/11, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 8. 8. 2019, č. j. CPR-29326-3/ČJ-2018-930310-V243, a ze dne 9. 8. 2019, č. j. CPR-29326-4/ČJ-2018-930310-V243, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2019, č. j. 45 A 11/2019 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 10. 5. 2018 byla žalobkyně kontrolována Policií České republiky během výkonu práce v provozovně Penny Market s.r.o. v obci Mstětice, Zeleneč 101, kde připravovala zboží na expedici (třídila vrácené zboží). Během kontroly totožnosti předložila ukrajinský cestovní doklad s vízem vydaným Polskou republikou platným od 5. 12. 2017 do 1. 8. 2018. Povolení k výkonu práce na území České republiky žalobkyně nepředložila.

[2] Rozhodnutím ze dne 30. 8. 2018, č. j. KRPS-145215-31/ČJ-2018-010022 (dále jen „rozhodnutí o vyhoštění“), Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a zároveň stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce šesti měsíců.

[3] Rozhodnutím z téhož dne, č. j. KRPS-145215-32/ČJ-2018-010022 (dále jen „rozhodnutí o nákladech řízení“), byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění v paušální výši 1000 Kč podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[4] Obě odvolání podaná proti oběma rozhodnutím správního orgánu I. stupně žalovaná v záhlaví označenými rozhodnutími (dále souhrnně jen „napadené rozhodnutí“) zamítla a obě rozhodnutí potvrdila.

[5] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou Krajský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Krajský soud při posuzování důvodnosti žaloby vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, který s ohledem na právo Evropské unie dospěl k závěru, že *„[v]výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh.*“

[6] Dále s odkazem na shodný skutkový a právní stav věci, totožné či obdobné žalobní námitky a zastoupení týmž zástupcem odkázal i na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Azs 142/2018 – 17, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 – 18, ze dne 6. 9. 2018, č. j. 9 Azs 278/2018 – 19, ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 266/2018 – 14, ze dne 6. 3. 2019, č. j. 7 Azs 37/2019 – 15, či ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 Azs 156/2019 – 15.

[7] Krajský soud ohledně možností aplikace výjimky z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), dospěl k závěru, že žalobkyně by žádnou z forem povolení k výkonu pracovní činnosti na území České republiky nepotřebovala pouze v případě, pokud by vykonávala svou hlavní činnost v členském státě Evropské unie, v němž má její zaměstnavatel sídlo.

[8] S odkazem na jednotlivá zjištění zachycená ve spise, zejm. na fakt, že pro svého polského zaměstnavatele, společnost MAG SP. Z O.O., jako zaměstnankyně na území Polské republiky nikdy nepracovala, dne 7. 2. 2018 přicestovala do České republiky a zde pracovala od následujícího dne až do okamžiku její kontroly správním orgánem I. stupně

s tím, že odměnu za práci jí měl vyplatit prostředník až po 3 odpracovaných měsících, krajský soud uzavřel, že závěr správních orgánů o neoprávněném výkonu závislé práce žalobkyní na území České republiky je zcela v souladu s výše citovanou judikaturou. Z ničeho nevyplynulo, že by v rámci pracovního poměru vykonávala jakoukoliv pracovní činnost v Polsku.

[9] Odkaz žalobkyně na vyjádření Evropské komise předložené správním orgánům shledal krajský soud irelevantním, jelikož jednak vychází z předpokladu, že vyslaný zaměstnanec pro svého zaměstnavatele pravidelně a obvykle pracuje, a jednak jde o vyjádření určené OVD-TEMYRTANS SP. Z O.O., tedy subjektu, k němuž žalobkyně nemá žádný vztah.

[10] K žalobním bodům proti výroku rozhodnutí o nákladech krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 7/2018 – 15, a v něm citovanou judikaturu uzavřel, že jde o výrok závislý na výroku ve věci samé, tj. na rozhodnutí o vyhoštění. Vzhledem k tomu, že neshledal žalobu důvodnou v části směřující proti rozhodnutí o vyhoštění, je žaloba nedůvodná i v části směřující proti rozhodnutí o nákladech.

II. Obsah kasační stížnosti

[11] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem, nedostatečné zjištění skutkového stavu a vady řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[12] Stěžovatelka si stojí za svým názorem, že na území České republiky nevykonávala práci neoprávněně. Ačkoliv předkládala důkazy k prokázání skutečnosti, že správní orgány měly aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES nepodloženě, nebylo to ze strany správního orgánu akceptováno.

[13] Stěžovatelka je zaměstnankyní polské společnosti MAG SP. Z O.O. a do České republiky byla vyslána za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost Vidininvest s.r.o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi těmito společnostmi. Nacházela se tedy na území České republiky v souladu s právními předpisy. Soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření k žádosti zaměstnavatele žalobkyně i Evropská komise.

[14] Dle stěžovatelky nelze vyloučit, že zaměstnanec je v podstatě ihned po přijetí do zaměstnání vyslán v souladu s předpisy EU k výkonu práce v jiném členském státě na základě příslušných smluvních závazků v důsledku následné nižší vytíženosti zaměstnavatele. Správní orgány i krajský soud staví své závěry na výpovědi stěžovatelky, která není znalá smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, a proto nemohla být schopna stěžejní otázky relevantně posoudit. K tomu měly být provedeny důkazy navrhované stěžovatelkou.

[15] Žalovaná svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[18] Stěžovatelka podřadila důvody kasační stížnosti i pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., daný stížní bod však nijak neodůvodnila, a proto se jím Nejvyšší správní soud nemohl blíže zabývat a kasační stížnost posoudil pouze ve vztahu k § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Subsumpce kasačních důvodů pod zákonná ustanovení je nicméně součástí právního hodnocení Nejvyššího správního soudu a nejde o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]*olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval*“.

[21] Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje mimo jiné k zaměstnání cizince, „*který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie*“.

[22] Jak správně uvedl již krajský soud, otázkou vysílání státních příslušníků Ukrajiny, kterým bylo uděleno polské vízum, nikoli však povolení k výkonu práce na území České republiky, polským zaměstnavatelem k výkonu práce do České republiky, aniž by kdy pro polského zaměstnavatele pracovali, se zabýval Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, ve kterém dospěl pomocí systematického výkladu zákona o zaměstnanosti a s ohledem na právo Evropské unie k závěru, že „[v]*ýjimka z*

obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh."

[23] V posuzovaném případě ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka měla podle své výpovědi „*práci domluvenou už z Ukrajiny*", odkud přicestovala do Polské republiky na polské vízum platné od 5. 12. 2017 do 1. 8. 2018, v Polsku nikdy nepracovala. Dne 7. 2. 2018 uzavřela smlouvu s polskou společností MAG SP. Z O.O., téhož dne přicestovala do České republiky. Dne 8. 2. 2018 uzavřela dodatek smlouvy a začala pracovat v provozovně Penny Market s.r.o. v obci X, kde její pracovní docházku kontrolovaly zaměstnankyně Penny Market s.r.o.

[24] Nejvyšší správní soud proto dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že společnost MAG SP. Z O.O. fakticky stěžovatelce pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky. Stěžovatelka svou pracovní činnost nikdy nevykonávala ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele, v řízení nebylo nijak prokázáno, že by vyslání stěžovatelky představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele (srov. bod 41 zmiňovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 31). Na posuzovanou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Krajský soud proto zcela správně uzavřel, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když v posuzovaném případě vydala rozhodnutí o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[25] Okolnost, že stěžovatelka neznala přesný obsah smluvních ujednání mezi společnostmi MAG SP. Z O.O. a Vidininvest s.r.o., je pak vzhledem ke zjištěnému stavu věci zcela nepodstatná, jelikož by nijak nemohla zvrátit účelovost právních vztahů. Stěžovatelka totiž měla práci „dohodnutou" ještě před tím, než vůbec vycestovala z území Ukrajiny, a pracovní smlouva s dodatkem vedoucím k realizaci výkonu její práce vznikaly bezprostředně před započetím výkonu práce na území České republiky, a to aniž by stěžovatelka kdy vykonávala jakoukoli práci pro polskou společnost MAG SP. Z O.O.

[26] Ohledně argumentace vyjádřením Evropské komise se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s vypořádáním krajským soudem, které ostatně stěžovatelka ve své kasační stížnosti nijak nezpochybňuje. Konstatování, že správním orgánem nebyly provedeny stěžovatelkou navržené důkazy, považuje Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud za natolik obecné a neurčité, že se jím nemohl blíže zabývat.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšná žalovaná netvrdila, že by jí nad rámec její běžné činnosti jakékoli náklady vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu